

RAZELE AUROREI

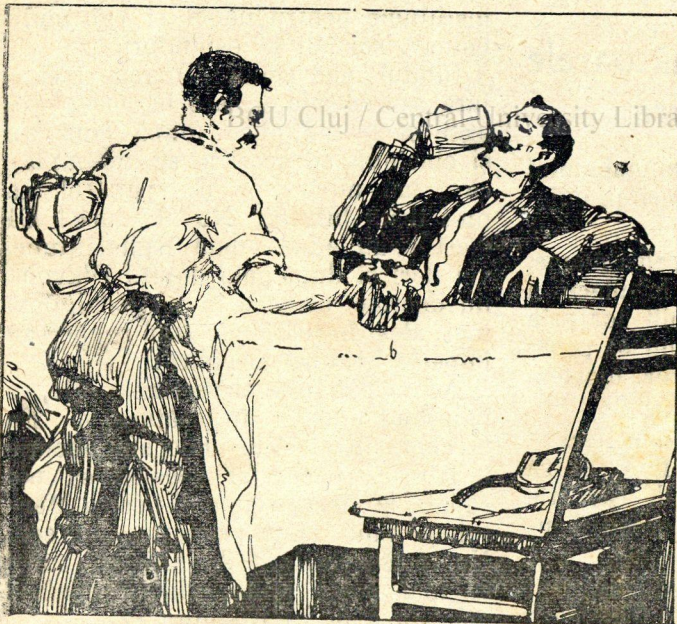

ZISA IISUS: „EU SUNT LUMINA LUMII“.

Cel ce și-a beut averea.

Cu câțiva ani mai înainte mă întâlnii pe străzile, Budapestei cu un om, care zăcea beat la unghiul strărei. Am văzut deja multe figure scă-

cu el și-l întrebai, că cum a ajuns la o așa stare ticăloasă. Mai de aproape privit, să vedea că aparținui unei clasei mai înaltă.

pătate — d'apoi că cu durere, așa să pot găsi în toate zilele în orașele mari, — dară așa nu am văzut până acuma. Corpul lui era acoperit cu strențe, în loc de încălțăminte erau picioarele lui învălitate în strențe; în loc de pălărie împodobeă o strănță murdară capul lui, era într'o stare foarte de deplâns. Mă lăsai la vorbă

răchia e otravă, care nu numai corpul, ci și sufletul îl ucide. Acuma înse nu este, cine mar ajuta, trebuie să mor în mizerie, lăpădat de toți, nici Dumnezeu nu mai caută la mlne.“

Dară eu îi vorbii după aceasta la inimă omului sărac, ticălos, că la Dumnezeu e gata iertarea, încă nu-i nimic pierdut. L'am îndemnat să

„Hei d-le,“ răspuse la întrebările mele, „am avut eu cândva și mai bune haine.“

„Na și unde-s acelea haine?“

„S'au dus pe beutură. La vin, bere am început, la rachie sfârșesc. Mai înainte mi-am beut casa, pământul, vaca apoi au urmat hainele; iar acum nu am nimic, numai acuzarea cea înfricoșată a conștiinței, care mă silesc a o amuți cu răchia. Dacă am douazeci de fileri, din aceia să dau patru fileri pentru pâne, ceialți pentru răchie. Deși crede-mi d-le,

52

vină la Iisus, care primește pre fiecare om păcătos. Nu voiește el moartea păcătosului, sau condamnarea lui, ci voiește, ca să trăiască și să fie locuitor vecinî a împărăției cerești. Bietul om ticălos a votat între lacrimi, că voiește a pași din nou pe câmpul lucrului cinstit. Va lucra și toate, câte le-a prădat, cu ajutorul lui Dumnezeu voiește a le recăstiga. Dară mai nainte voiește a se întoarce pe calea lui Dumnezeu. Acesta om fu mântuit. Dară câte asemenea cazuri sînt. Cât de mulți a ruinat „diavolul alcoolul” și o mare parte a omenimei totuși să plăcă lui. Câte familii ar putea trăi în fericire, fără de nici o lipsă, dacă capul familiei ar fi treaz și nu s'ar prosterne marelui vrăjmas a omenimei, alcoolului.

Moody scrie următoarele despre beătură.

O carte alui Moody, evangelistului cel mult binecuvântat american dojenește de beătură.

Așa scrie: „Oh, dară acelea mame, cari observă, că fiilor lor le place a bea bere, până când copiii lor prin puterea și mila lui Iisus nu să pocăiesc, căci „cei bețivi nu vor moșteni împărăția cerului.”

Mulți dintre „beutori moderați” au devenit oameni bețivi fără, că să fie voit a deveni aceia. Oh cât știe diavolul să orbească pre acești beutori moderați!”

„Am cetit,” așa scrie Moody mai departe, „nu de mult într'o foaie ceva lucru înfricoșat, despre închinarea șerpilor în India. O mamă observă, cum să băgă un șerpe în casa ei și să învârti pe după corpul copilașului ei de opt luni.

Mama era la aceea învățată, că șerpilor sunt animale sfinte și de aceea nu-i iertat a se atinge de ei. Ea văzu cum să suci șerpele tot mai bine pe după corpul copilașului, a

auzit plângerea lui, dară nu-i iera iertat a-l ajuta.

Când am cetit aceasta mi s'a scandalizat inima. Dară eu atunci nu știam atunci încă, că și în America și și în Europa este ceva, care-i tot așa lucru piericulos, ca șerpilor în India, așa ceva, care să viră în casa unor creștini, să învârti pe după un copil și tații, și mamele să pare că ar dormi.

În fapt nu cunosc așa păcat, care într'atăta ar lega pre om, ca alcoolul. Acesta-i cu mult mai piericulos, ca șerpele. Șerpele numai corpul îl poate omori, dară alcoolul și corpul și sufletul. Până aici Moody.

Oare nu să poate așa ceva și la noi de pe zi pe zi vedea? Ce bine a adus până acuma beutura? Pot da dovadă căsile de nebuni, închisorile, institutele pentru năuci și cei mulți bolnavi sexuali în ospitaluri.

Iubitul meu cetior! Te rog, încunjură așa societate, care la aceea voiește să te înduplice (după cum s'a și obicinuit adeseori a se întâmpla), că „vină numai pe un păhărel, că nu-i toată lumea.” Nu te duce! Că dacă te-au adus odată ispita, atunci vei dori și după mai mult. Diavolul nu doarme, acela e în tot locul, dară mai ales în cărcimă (său unde să împarte beătură alcoolică).

Acolo pândeste el vectimile sale, ca pînjinul muștele în țesătura sa. Eu te chem în alt loc, unde affli bucurie fericire și pace, iar acestea să pot capăta la Iisus, scumpul nostru Mântuitor. Vino, el te primește, cum ești. Nu te lăsa înrîurit de alți, că nu-ți se mai poate ajuta, vino numai și mântuirea ta va fi sigură.

Culegere din cartea proverbelor.

Mai bună este o bucată de pâne seacă în pace, decât o casă plină de cărnuri, pregătite cu ceartă.

Cel ce rîde de cel sărac își bate joc de Făcătorul său; cel ce să bucură de nenorocirea altuia, nu va amăna nepedepsit.

Apucă cu credință mila lui Dumnezeu.

Doi Sihăstri au adunat în pustiiu pământ negru de roadă, ca cu acela să îmbunească pământul în grădina lor. Lipsindu-le trăsura și animale de tras au dus pământul acasă în saci. Căldura soarelui fierbinte și muștele împunzătoare foarte le-a îngreuiat lucrul. A și murmurat mult cel mai tânăr pentru aceasta. „Iubite frate,” zise cel mai bătrîn, „cere răbdare dela Domnul!”

„M'am rugat de destule ori,” răspunse celalalt, „dară nu folosește nimic.”

Cel mai bătrîn a tot băgat pământul cu lopata în sac și când acela să umplu, rugă pre fratele său să-i ajute a-l arădica pre umăr. Cel mai tânăr și împinse cu mare greutate sacul de înapoi pe umăr, iar cel mai bătrîn până atunci îl tot trase înainte până pică. „Ce faci tu dară?” strigă cel mai tânăr. „D'apoi ajunge ceva ajutorul meu, dacă tu faci așa?”

„Vezi, zise cel mai bătrîn, „nici eu ajutorul lui Dumnezeu nu suntem altcum. Dumnezeu e totdeauna gata a ne ajuta. Dară dacă noi nu primim mila lui Dumnezeu în noi, ce ne poate atunci folosi mila lui Dumnezeu.”

Bilanța.

Un comptabil a redat șefului său o foaiă de hârtie cu aceea observare: „Bilanța!” Comerciantul înainte tremura deja de dreptate, dară încă mai rău ieși, decât o gândise. Așadară când descoperi el aceasta, deveni foarte bolnav și în fierbințeli, și în diliriul său tot striga el mereu: „Bilanța, bilanța!” În sfârșit s'a vindecă. Acuma să întoarseră eugetele sale dela computurile, poziția sa, către Dumnezeu. Conștiința sa îl condamnă pre el, și i-a explicat aceea, că bilanța

sa stă mai rău. „Aceea o știu eu,” zise el, „așadară pe veci voi ajunge în concurs?” Era foarte trist pentru păcatele sale. Acuma veni Christos cu tesasurele sale cele mari și a plătit datoria lui. Iacă, acum s'a sâmțit liber și cu speranță fericită privirea spre ziua cea mare a socotelei.

Iubite cetitorule, cum stai cu bilanța ta? La regulă este socoteala ta? Dacă nu-i la regulă, atunci silește-te a o aduce în regulă.

Gata ești?

Bătrânul Rotschild chieamă odată în Frankfurt la sine pre întiul său oficiant și-l întrebă, că în câtă vreme s'ar putea găta la o călătorie în America, că el voieste să așeze acolo afacere. Oficiantul să gândi puținel, apoi zise, că în zece zile să găta. „Bine, zise Rotschild, te voiu chieama, dacă voiu avea lipsă de D-ta.” Al doilea oficiant, pre care îl chieamă, a spus trei zile. Iar al treilea răspunse: „Eu pot îndată merge, sunt gata.” Bine, zice Rotschild, mâne dimineață vei călători D-ta și vei sta în fruntea întreprinderii noastre americană.

Ar fi bine, dacă tot omul într'atăta ar fi gata, când îl chieamă Iisus. Că Iisus așa zice, fiți gata, că nu știți, când voiu veni. Dară e dureros, până astăzi trebuie s'o cunoaștem, că mai mulți să trag napoi, încunjură chieamarea, în loc s'o urmeze.

Ce poate face alcoolul.

Un croitor în T., care era un bețiv însămnat, în beția sa ucisă pre fiul său de 11 ani, și apoi el însăși să spânzură. Oare mai trebuie la aceasta ceva adăugat? Nu, aceasta vorbește destul pentru sine. Acest fapt înfiorător arată, la ce-i în stare alcoolul a aduce pre om. Nu bea, e otrăv!

Feriți-vă deci de aceasta otrăvă, care nu numai corpul, ci și sufletul îl duce la pierzare!

Moderațiune.

Precum apa cea limpede a isvorului, dacă din aceea scoatem mai mult de cât ar trebui, devine tulbure și cu gust neplăcut; așa și gusturile cele mai delicate, îndată ce nu ținem măsură în ele, pot deveni fără de gust, ba nu rar neurate.

Ține steaua în ochi.

Înainte cu patruzeci de ani, așa povesti un marinăr bătrân, ne aflară într'o corabie fragilă la un țarm foarte piericulos. Furia valurilor ne mână preste costile stâncilor spre uscat; deja ajunserăm noi în vârtej. Căpitanul ocupă locul său la roata de cârmuit și căuta a susține curajul nostru. El era bolnav și slab, dară spiritul său stăpâna slăbiciunea corporală, și el tuna poruncile sale prin cornetul de vorbit cu o hotărâre, care ne înriurea bărbăție. „Clas,” strigă el, „vezi tu steaua asupra noastră? Dacă m'ar părăsi puterea mea, atunci tu rămâi la roata de cârmuit și îndreaptă tocmai spre steauă, atunci suntem noi scutiți, de o pierdeți din ochi, atunci avem a ne teme de cele mai piericuloase.” „Și, Clas,” zise el după puțin timp, „mai este o altă steauă; aceea trebuie s'o ții totdeauna în ochi, dacă voinști să ajungi sigur în portul cel ceresc.” Eu o știam, ce gândea el, el îndruma la Domnul Iisus. El era căpitanul cel mai credincios, mai conștiințios creștin, pre care eu oarecând am cunoscut, și nici când n'a lăsat el vr'o ocaziune nefolosită a ne face atenți la mântuirea noastră. Când apoi în

fapt îl părăsi puterea sa, încă mă strigă cu glas tare: „Țineți steaua în ochi, tinerilor, țineți-o în ochi!” El fu adus în cabina sa, unde acuși adormi.

Copiilor, priviți la Iisus steaua lumina vieții voastre, care vă conduce la fericire.

DIN SF. SCRIPTURĂ.

Recomandarea înțelepciunii, mulțumirei și a simplității.

(Eclesiastul 7, 1—7.)

Mai bun este un nume bun, decât oleiul prețios, și ziua morții decât ziua nașterii.

Mai bine este a merge în case de jale, decât a merge în case de ospete; căci aceea este sfârșitul fiecărui om, și tot muritorul să gândește la el.

Mai bună este mâhnirea decât risul, căci prin mâhnirea feței inima mai bună se face.

Inima înțeleptului este în casă de jale, iar inima nebunului în casă de veselie.

Mai bine este a asculta musturarea înțeleptului, decât a asculta cântarea celor nebuni.

Căci ca fâsiitul spinilor sub căldare, așa este risul nebunului; și aceasta este o deșertăciune.

Apăsarea chiar și pe înțelept îl scoate din minte, și mituirea strică inima.

Redactor responsabil:
VASILIU BERBECAR.

Tot omul e chemat și binevenit la adunare!

ABONAMENTUL SĂ SE TRIMITĂ LA WELKER JÓZSEF, BUDAPEST, VII., HARSFA-UTCA 33. SZ.

Pretul la „Razele Aurorii”.

Pe anul întreg: dela 1—2 exemplare 1.20 fl. de exemplar. Dela 3—10 exemplare —.80 fl. de exemplar.
11—50 —.90 —.50 —.50

În streinătate se socotește diferența speșelor trimeterii.